

تعیین سرنویشت فیلم‌های توقیفی در مردادماه

صالحی امیری، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی گفت: «ما گفتیم که باید به بلاکلیفی درباره فیلم‌های توقیفی پایان داده شود و از این منظر چیزی که من و رئیس سازمان سینمایی گفتیم به معنای صدور مجوز اکران برای فیلم‌های توقیفی نیست بلکه به معنای بازبینی و بازنگری است. ما مردادماه همه فیلم‌های توقیفی را تعیین تکلیف می‌کنیم.»

۳۸ میلیون سینمانرو داریم

محمد حمزه‌زاده، رئیس سازمان سینمایی حوزه هنری، گفت: «پرورش‌ترین فیلم ما تعداد بیننده‌هایش دو میلیون نفر است؛ دو میلیون نفر از حدود ۴۰ میلیون نفر که شرایط سینما رفتن دارند و علاقه‌مند به فعالیت‌های اجتماعی هستند. ۳۸ میلیون نفر سینما نمی‌روند. ما سینما را درگیر ذائقه آن دو میلیون نفر کرده‌ایم.»

جراحی «بهنام صفوی» با موفقیت انجام شد

مهر رضا فوادیان، مدیر برنامه‌های «بهنام صفوی» درباره وضعیت سلامت این خواننده پس از جراحی در خارج از کشور گفت: «از ۱۰ روز گذشته که بهنام عازم کشور آلمان شد توسط «پروفیسور سمیعی» در یکی از معتبرترین بیمارستان‌ها مورد عمل جراحی قرار گرفت و خوشبختانه به بخش منتقل شده است.»

درخشش «بیست و یک روز بعد» در جشنواره فیلم اصفهان

آیین اختتامیه سی‌امین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان ۱۵ تیر برگزار شد و فیلم «بیست و یک روز بعد» بیشترین جوایز را به خود اختصاص داد. جایزه فیلم منتخب یونسف، پروانه زرین بهترین فیلم نوجوان از نگاه داوران نوجوان و پروانه زرین بهترین بازیگر نوجوان از جمله این جوایز بودند.

نگاه

«پرزیدنت، اکتور سینما» تجربه تاریخ بدون شعار

محمد رضا تاجداری

منتقد سینما

«پرزیدنت، اکتور سینما» یک مستند جذاب تاریخی با موضوع بررسی طرز تفکر و نحوه اداره کشور توسط زمامداران حکومت شوروی سابق و روسیه فعلی است. در این مستند اقدامات «میخائیل گورباچف» و «بوریس یلتسین» -آخرین رهبر اتحاد جماهیر شوروی و اولین رئیس جمهور روسیه- بیشتر مورد بررسی قرار می‌گیرد و در بین اقداماتشان، این رابطه با آمریکا است که به‌عنوان سوزه اصلی مستند مورد توجه مستندساز قرار گرفته و به‌اندازه می‌شود. اما نه «گورباچف» و نه «یلتسین» هیچ کدام شخصیت اصلی این مستند نیستند. بلکه نقش اصلی را «رونالد ریگان» رئیس جمهور وقت آمریکا ایفا می‌کند. در حقیقت «ریگان» همان «پرزیدنت اکتور سینما» است. دانستن نحوه تعامل و ارتباط «گورباچف» و «یلتسین» با آمریکا به‌خصوص با فردی به نام «ریگان» زمانی برای مخاطب ایرانی جذاب تر می‌شود که بداند «باراک اوباما»، رئیس جمهور سابق آمریکا، درباره مذاکرات ایران و آمریکا گفته بود: «ما اگر توانیم به همان روشی که رونالد ریگان با جماهیر شوروی مذاکره می‌کرد و در مذاکره آنها را به چالش می‌کشید، درباره برنامه هسته‌ای ایران مذاکره کنیم، یک تهدید حساس و موجودیتی در زرادخانه آنها از بین می‌رود و به ما امکان می‌دهد که در نهایت بر آنها پیروز شویم.» «پرزیدنت، اکتور سینما» پاسخی به این سوال است که چرا اوباما الگوی خود برای مذاکره با ایران را نحوه مذاکرات ریگان با شوروی می‌داند؟ مستندساز برای پاسخگویی به این سوال می‌توانست در مسیر نادرستی گام بردارد و مقایسه‌ای بی‌مورد از مذاکرات آمریکا با شوروی و ایران داشته باشد. مقایسه‌ای که می‌توانست ریشه مستند را کند و قدرت تحلیل را از مخاطب بگیرد و صرفاً برای سلیقه‌ی خاص جذاب باشد. اما «محمد رضا تاجداری»، کارگردان و مستندساز، در این اثر بدون هیچ اشاره‌ای به مذاکرات ایران و قدرت جهانی، صرفاً چگونگی مذاکرات شوروی و آمریکا و نتایج آن را به تصویر کشیده و روایتی جذاب از واقعه‌ای تاریخی را بدون هیچ قضاوت و تحلیلی به مخاطب عرضه کرده است. استفاده حوصله‌سبز از نریشن، مسیر نادرست دیگری است که معمولاً مستندسازهای ایرانی برای ساخت یک مستند تاریخی در آن مسیر گام بر می‌دارند و سعی می‌کنند ضعف‌های اثر خود در زمینه‌های پژوهشی و استفاده از تصاویر آرشیوی را با خواندن نریشن پنهان کنند. اما «بورنی» در این زمینه هم هوشمندانه عمل کرده و با یک پژوهش دقیق و جمع‌آوری فیلم‌های آرشیوی ارزشمند، میزان نریشن را به حد معقولی رسانده و از حجم بالای نریشن به درستی اجتناب کرده است. همچنین تداوم نریشن بسیار خوب «پرزیدنت، اکتور سینما» باعث ایجاد تناسبی جذاب بین فیلم‌های آرشیوی و موسیقی و نریشن شده و همین تدوین کم‌نقص از مهم‌ترین نقاط قوت این مستند است.

جشنواره فیلم‌های کودکان و نوجوانان در اصفهان بهتر از سال‌های قبل برگزار شد

کودک ۳۰ ساله در انتظار بلوغ

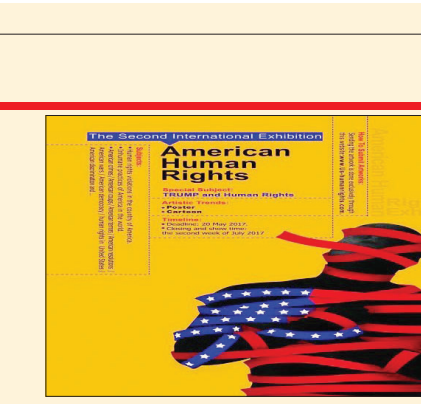
بسیاری از فیلمسازان بزرگ به تولید فیلم‌های کودک و نوجوان روی بیاورند. بی‌توجهی مسئولان به این ژانر از سینما و عدم اکران این فیلم‌ها در خارج از جشنواره باعث شد که تهیه‌کنندگان کم‌کم اعتمادشان را برای تولید این گونه فیلم‌ها از دست بدهند و سینمای کودک و نوجوان به حاشیه کشیده شود به طوری که در طول یک سال، کمتر از انگشتان یک دست فیلم کودک و نوجوان در کشور اکران شد. و این در صورتی است که سرزمین ما جایگاهی دارد که می‌تواند فیلم‌های زیادی برای این گروه سنی تولید کند. فیلم‌هایی که برگرفته از آداب و سنن فرهنگی کشور خودمان باشند.

حدود دو سال پیش یک شورای راهبردی تشکیل شد تا به این گونه مسائل پایان دهد. اولین حرکت این شورا این بود که دوباره جشنواره کودکان و نوجوانان به صورت همزمان در شهر اصفهان برگزار شود. فقط با این تفاوت که جشنواره نوجوانان را به مدت یک سال تعطیل کردند. البته برخی معتقد هستند تعطیلی یک ساله جشنواره نوجوانان باعث شد که تولیدات سی‌امین جشنواره از لحاظ کیفی در رده بالایی قرار گیرد. توجه به زنگ سینما در مدارس و اختصاص سالن‌هایی برای اکران ویژه فیلم کودکان و نوجوانان از دیگر راهکارهایی بود که این شورا برای رونق سینمای کودک در نظر گرفت.

سی‌امین جشنواره فیلم‌های کودک و نوجوان به دبیری «علیرضا رضاداد» بعد از یک سال جدایی از اصفهان و جدایی بخش کودک از نوجوانان هم تا پانزدهم تیرماه امسال در شهر اصفهان برگزار شد تا این شهر میزان این حوزه در بخش داخلی و بین‌المللی خود، شاید بتوان بزرگ‌ترین مشخصه و ویژگی جشنواره امسال را استقبال بسیار عجیب و فراتر از انتظار شهروندان و سینمادوستان اصفهانی از جشنواره دانست، حجم این استقبال‌ها به حدی بود که در ۲۹ دوره سابق دیده نشده بود. برای اولین بار بود که فیلم‌های کودک و نوجوان برای سینمادوستان به سانس‌های متعدد و

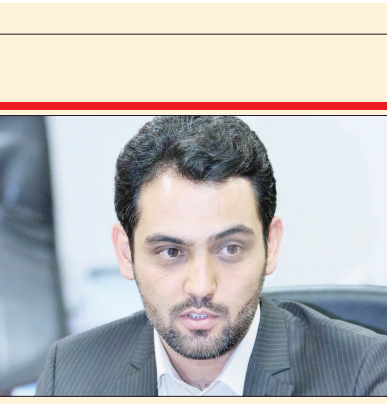
فوق‌العاده می‌رسید. محل برگزاری جشنواره در سه سینما در شهر اصفهان قرار داشت. برنامه‌های ویژه‌ای که صدا و سیما تدارک دیده بود بزرگ‌ترین اتفاق رسانه‌ای این جشنواره بود. در حوزه نوجوانان آثار شاخصی به نمایش درآمد. فیلم «بیست و یک روز بعد»، «اسکی باز» و «پایان رویاها» به کارگردانی محمدرضا خردمندان، فریدون نجفی و محمدعلی طالبی آثار شاخصی بودند که در حوزه نوجوانان مورد توجه بسیاری از مخاطبان قرار گرفت. در حوزه کودکان نیز آثاری مثل «دزد و پری دو» و «فرمانان کوچک» به کارگردانی حسین قناعت و فیلم

«شکلاتی» به کارگردانی سهیل موفق بیشترین بازخوردها و واکنش‌ها را در پی داشتند. استقبال از این گونه فیلم‌ها نشان داد که در بخش اکران به این فیلم‌ها کم‌توجهی می‌شود و گرنه فیلم‌های کودک مخاطبان زیادی دارد. این فیلم‌ها عمدتاً در فصل بدی اکران می‌شوند. به نظر می‌رسد حداقل سی‌امین جشنواره کودک و نوجوان این پیام را داشت که اگر مسئولان با سیاست و برنامه‌ریزی و با درایت درست و استفاده از ظرفیت مدارس این فیلم‌ها را اکران کنند، سینمای کودک در جایگاه خوبی قرار خواهد گرفت. اتفاق جالبی که برای سی‌امین دوره این جشنواره افتاد تا آن را از دیگر جشنواره‌ها به خصوص سی‌وپنجمین جشنواره فیلم فجر متمایز کند، وجود هیات داورانی برجسته و با سابقه بود که در اعتبار این دوره از جشنواره کمک زیادی کرد. کمال تبریزی، پوران درخشنده، کیومرث پوراحمد،

امسال ۲۰ کشور مختلف در این جشنواره شرکت کرده بودند که بی‌تردید حضور پررنگ‌تر از این کشورها توانسته در غنا و پرباری بخش بین‌الملل تأثیرگذار باشد. نکته جالب اینکه از کشور آمریکا هم هنرمندانی در این جشنواره شرکت کرده بودند که دیدگاه‌شان نسبت به حقوق بشری که آمریکا از آن دم می‌زند به دیدگاه ما نزدیک بود. آنها هم در خلال سخنرانی‌هایی که در روزهای برگزاری جشنواره ارائه کردند معتقد بودند دست‌اندرکاران کشورشان به نقض حقوق بشر می‌پردازند.

طی سال‌های اخیر تلاش‌هایی صورت گرفته است تا جشنواره‌های مختلف تنها به پایتخت محدود نشود، به نظر می‌رسد حضور پررنگ هنرمندان سراسر کشور نشانگر این تمرکززدایی است؟ درست است، امسال در مجموع ۸۰۰ اثر به دبیرخانه ارسال شد که بخش اعظمی از این آثار مربوط به

هنرمندانی است که در استان‌های مختلف کشور زندگی می‌کنند و چندان که در سوال‌تان اشاره کردید، این مساله نشانگر آن است که در حال حاضر هنرمندان فرهیخته و اندیشمندی در استان‌ها زندگی می‌کنند که از پتانسیل خلق آثار ارزشمندی برخوردار هستند. مهم‌ترین پیامی که دست‌اندرکاران برگزار می‌کنند «حقوق بشر آمریکایی» قصد داشتند آن را به مخاطبان انتقال دهند چه بود؟ این که مدعیان حقوق بشر خود بزرگ‌ترین ناقضان در این حیطه بوده‌اند. آثاری که از کشورهای مختلف، امسال به دست‌مان رسید گواه این مساله است. هنرمندان سراسر دنیا هم با این مساله موافقت که ایالات متحده آمریکا در خیلی از جاها به نقض حقوق بشر پرداخته است. قصد ما این بوده است که با دستمایه قرار دادن چنین مفاهیمی، جشنواره‌ای برگزار کنیم که به انعکاس واقعیت‌های روز جهان بپردازد.

گزارش

کودک ۳۰ ساله در انتظار بلوغ

بسیاری از فیلمسازان بزرگ به تولید فیلم‌های کودک و نوجوان روی بیاورند. بی‌توجهی مسئولان به این ژانر از سینما و عدم اکران این فیلم‌ها در خارج از جشنواره باعث شد که تهیه‌کنندگان کم‌کم اعتمادشان را برای تولید این گونه فیلم‌ها از دست بدهند و سینمای کودک و نوجوان به حاشیه کشیده شود به طوری که در طول یک سال، کمتر از انگشتان یک دست فیلم کودک و نوجوان در کشور اکران شد. و این در صورتی است که سرزمین ما جایگاهی دارد که می‌تواند فیلم‌های زیادی برای این گروه سنی تولید کند. فیلم‌هایی که برگرفته از آداب و سنن فرهنگی کشور خودمان باشند.

حدود دو سال پیش یک شورای راهبردی تشکیل شد تا به این گونه مسائل پایان دهد. اولین حرکت این شورا این بود که دوباره جشنواره کودکان و نوجوانان به صورت همزمان در شهر اصفهان برگزار شود. فقط با این تفاوت که جشنواره نوجوانان را به مدت یک سال تعطیل کردند. البته برخی معتقد هستند تعطیلی یک ساله جشنواره نوجوانان باعث شد که تولیدات سی‌امین جشنواره از لحاظ کیفی در رده بالایی قرار گیرد. توجه به زنگ سینما در مدارس و اختصاص سالن‌هایی برای اکران ویژه فیلم کودکان و نوجوانان از دیگر راهکارهایی بود که این شورا برای رونق سینمای کودک در نظر گرفت.

سی‌امین جشنواره فیلم‌های کودک و نوجوان به دبیری «علیرضا رضاداد» بعد از یک سال جدایی از اصفهان و جدایی بخش کودک از نوجوانان هم تا پانزدهم تیرماه امسال در شهر اصفهان برگزار شد تا این شهر میزان این حوزه در بخش داخلی و بین‌المللی خود، شاید بتوان بزرگ‌ترین مشخصه و ویژگی جشنواره امسال را استقبال بسیار عجیب و فراتر از انتظار شهروندان و سینمادوستان اصفهانی از جشنواره دانست، حجم این استقبال‌ها به حدی بود که در ۲۹ دوره سابق دیده نشده بود. برای اولین بار بود که فیلم‌های کودک و نوجوان برای سینمادوستان به سانس‌های متعدد و

فکر و تفکر و نحوه اداره کشور توسط زمامداران حکومت شوروی سابق و روسیه فعلی است. در این مستند اقدامات «میخائیل گورباچف» و «بوریس یلتسین» -آخرین رهبر اتحاد جماهیر شوروی و اولین رئیس جمهور روسیه- بیشتر مورد بررسی قرار می‌گیرد و در بین اقداماتشان، این رابطه با آمریکا است که به‌عنوان سوزه اصلی مستند مورد توجه مستندساز قرار گرفته و به‌اندازه می‌شود. اما نه «گورباچف» و نه «یلتسین» هیچ کدام شخصیت اصلی این مستند نیستند. بلکه نقش اصلی را «رونالد ریگان» رئیس جمهور وقت آمریکا ایفا می‌کند. در حقیقت «ریگان» همان «پرزیدنت اکتور سینما» است. دانستن نحوه تعامل و ارتباط «گورباچف» و «یلتسین» با آمریکا به‌خصوص با فردی به نام «ریگان» زمانی برای مخاطب ایرانی جذاب تر می‌شود که بداند «باراک اوباما»، رئیس جمهور سابق آمریکا، درباره مذاکرات ایران و آمریکا گفته بود: «ما اگر توانیم به همان روشی که رونالد ریگان با جماهیر شوروی مذاکره می‌کرد و در مذاکره آنها را به چالش می‌کشید، درباره برنامه هسته‌ای ایران مذاکره کنیم، یک تهدید حساس و موجودیتی در زرادخانه آنها از بین می‌رود و به ما امکان می‌دهد که در نهایت بر آنها پیروز شویم.» «پرزیدنت، اکتور سینما» پاسخی به این سوال است که چرا اوباما الگوی خود برای مذاکره با ایران را نحوه مذاکرات ریگان با شوروی می‌داند؟ مستندساز برای پاسخگویی به این سوال می‌توانست در مسیر نادرستی گام بردارد و مقایسه‌ای بی‌مورد از مذاکرات آمریکا با شوروی و ایران داشته باشد. مقایسه‌ای که می‌توانست ریشه مستند را کند و قدرت تحلیل را از مخاطب بگیرد و صرفاً برای سلیقه‌ی خاص جذاب باشد. اما «محمد رضا تاجداری»، کارگردان و مستندساز، در این اثر بدون هیچ اشاره‌ای به مذاکرات ایران و قدرت جهانی، صرفاً چگونگی مذاکرات شوروی و آمریکا و نتایج آن را به تصویر کشیده و روایتی جذاب از واقعه‌ای تاریخی را بدون هیچ قضاوت و تحلیلی به مخاطب عرضه کرده است. استفاده حوصله‌سبز از نریشن، مسیر نادرست دیگری است که معمولاً مستندسازهای ایرانی برای ساخت یک مستند تاریخی در آن مسیر گام بر می‌دارند و سعی می‌کنند ضعف‌های اثر خود در زمینه‌های پژوهشی و استفاده از تصاویر آرشیوی را با خواندن نریشن پنهان کنند. اما «بورنی» در این زمینه هم هوشمندانه عمل کرده و با یک پژوهش دقیق و جمع‌آوری فیلم‌های آرشیوی ارزشمند، میزان نریشن را به حد معقولی رسانده و از حجم بالای نریشن به درستی اجتناب کرده است. همچنین تداوم نریشن بسیار خوب «پرزیدنت، اکتور سینما» باعث ایجاد تناسبی جذاب بین فیلم‌های آرشیوی و موسیقی و نریشن شده و همین تدوین کم‌نقص از مهم‌ترین نقاط قوت این مستند است.

گفت‌وگو

اسماعیل آجرلو مطرح کرد

نمایش آثار برگزیده جشنواره «حقوق بشر آمریکایی» در دانشگاه‌ها

آزاده صالحی خبرنگار

مراسم اختتامیه دومین جشنواره «حقوق بشر آمریکایی» در حالی دو روز گذشته (پانزده تیرماه) به کار خود پایان داد که در این دوره هنرمندانی از سراسر ایران و جهان به ارائه آثار در بخش‌های مختلف هنری پرداخته بودند. دست‌اندرکاران برگزار این جشنواره با هدف تبیین و شناسایی نقض مساله حقوق بشر از سوی آمریکا به برپایی چنین رویدادی پرداخته‌اند. به این مناسبت با «اسماعیل آجرلو» دبیر دومین دوره از این جشنواره به گفت‌وگو نشستیم.

با توجه به اینکه به تازگی دومین دوره از جشنواره حقوق بشر آمریکایی را برگزار کرده‌اید به‌طور کلی دیدگاه‌تان نسبت به این دوره از جشنواره چه بوده است؟

پیش از هر چیز هدف اصلی ما برای برگزاری این جشنواره این بود که به‌واسطه آثار هنری که هر یک از هنرمندان در شاخه‌هایی چون موشن گرافیک، اینفوگرافیک، کاریکاتور، پوستر، نمایش رادیویی،

مقاله و کتاب ارائه کرده‌اند به این مساله بپردازیم که بحث حقوق بشر از سوی آمریکا در حالی مطرح می‌شود که خود این کشور از ناقضان اصلی حقوق بشر بوده و هست. در واقع هنرمندانی که در این دوره شرکت کرده‌اند تلاش کرده‌اند به فراخور آثاری که ارائه می‌کنند به انعکاس این مساله بپردازند. خوشبختانه آثاری که امسال به دبیرخانه جشنواره رسید نشان داد که هنرمندان به خوبی توانسته‌اند در تصویر کردن و نگارش چنین مساله‌ای موفق باشند. ما هم سعی کردیم فراخوانی گسترده در سراسر کشور منتشر کنیم تا تمام هنرمندانی که دغدغه پرداختن به چنین مفاهیمی را دارند در خلق این آثار شریک باشند. امسال به نسبت سال گذشته شاهد مشارکت گسترده‌تری از سوی هنرمندان و اهالی قلم بوده‌ایم که این مساله نشان می‌دهد جشنواره‌ای بیا این موضوع توانسته به مرور زمان و در قالب دو دوره از جایگاه تثبیت شده‌ای برخوردار شود.

قرار است در ماه‌های آتی، برنامه‌هایی نظیر برگزاری نمایشگاه‌های گردشگری از آثار برگزیده این جشنواره برگزار شود. این جشنواره برگزار می‌شود. به‌زودی نمایشگاه‌هایی از این آثار در محافل دانشگاهی

و آموزشی و متروها قرار است دایر شود. تصور می‌کنم مهم‌ترین دستاوردی که این حرکت می‌تواند دربر داشته باشد این است که در درجه نخست، نظر دانشجویان و هنرمندان بین‌المللی نسبت به موضوعاتی که دست‌محل حقوق بشر و نقض حقوق بشر جلب شود. از طرفی، نصب و چیدمان این آثار در مترو و فضاهای شهری می‌تواند اقبال مختلف جامعه را به سمت و سوی این مفاهیم بیشتر ترغیب کند و باعث فرهنگ‌سازی شود. تجربه نشان داده است که نمایش آثار هنری در حوزه هنرهای تجسمی در اماکن عمومی، همیشه با بازخوردهای مطلوبی مواجه بوده است، به‌ویژه آثاری که از پیام‌های ملموسی نیز برخوردار بوده‌اند. امروز اغلب هنرمندانی که در حیطه هنرهای تجسمی و ادبی فعالیت می‌کنند به‌واسطه خلق آثارشان، ثابت کرده‌اند که نسبت به رویدادهای محیط پیرامون‌شان بی‌تفاوت نیستند. بنابراین نصب و چیدمان این آثار در مکان‌هایی مثل مترو قطعاً می‌تواند حس و حال هنرمندان را بیشتر به مردم منتقل کند.

قرار است در ماه‌های آتی، برنامه‌هایی نظیر برگزاری نمایشگاه‌های گردشگری از آثار برگزیده این جشنواره برگزار شود. این جشنواره برگزار می‌شود. به‌زودی نمایشگاه‌هایی از این آثار در محافل دانشگاهی